

Šimon Peták
Patrik Antczak

VSTÁVÁME

Ukaž oko. Kde ho máš?
Nedělej, že nekoukáš.
Přišlo ráno – je čas vstát!
Zkusíš na něj zamrkat?

Haló, nohy! Kdepak jsou?
Zastlané pod peřinou!
Už se těší honem chodit.
Můžeme je vysvobodit?

Břicho, záda, co je vám?
Chytili vás do pyžam!
Pyžama už bylo dost.
Vysvlékneš s ním ospalost?

A teď dřív než přijde chlad,
jdem se do dne oblékat!

Říkáme
při česání

UČESANÁ

Hřebenem tam a zpátky
kreslím ti do vlasů řádky.
Objeví se, pak hned zanoří
tak jako vlny na moři.

Občas, když si vlny hrají,
trochu se zacuchají.
To se pak rybářům do sítí
tu a tam vlnka zachytí.
„Jemně ji vypleťte, haló,
aby to nezatahalo.“

Hřebenem tam a zpátky
kreslím ti do vlasů řádky.
Řádek se ukloní lince
a spolu po pěšince
vyjdou si každé ráno,
jen co je učesáno.

Říkáme
při obouvání

Čichám, čichám z rohu
neobutou nohu.

Opouští mě spaní,
krok sun krok – jdu za ní.

Zívám, víc to nejde,
snad se do mě vejde.

Boty nohy žerou.
Spolkla jsem ji celou.

Vždycky trávím líp,
když se zapne zip.

Dupy, dupy, sláva!
Teď se budí pravá...

(zopakujeme říkanku
s pravou botou)

na závěr:

Sláva, hurá všem,
můžeme jít ven.

PO DEŠTI

Louže? Bláto?!

Pojďme na to!

Skáču snožmo, skákej taky.
Jdu – gumáky negumáky.

V holínkách jsou louže ráj,
když je vody pod okraj.
Když přeteče, nohy zebou.
Zas mám ale louži s sebou.
Slyšíš? V každém kroku! Páni,
to je ale počvachtání.

Bez holinek se to nemá...
Drž mi ruku, drž mě dvěma,
nepouštěj mě, veď mě, jdem,
jinak – gejšír s rozběhem.

Je to stará tajná lest –
lepít náplast na bolest.

Posbíráme křik a nárek,
schováme je pod polštářek.

Usteleme pod ním ráně.

„Dobrou noc!“ Než ráno vstane,
náplast ránu přelstí, ano.

Rána zmizí. Počkej ráno.

Říkáme
při nalepování
náplastí

Říkáme
při vytáčení
klíštěte

TOČÍM
KOLOTOČ

Jeden, druhý –
dělám kruhy.

Točím, motám:
„Haló, kdo tam?!“

Copak vy to nevíte?
Klíště je tu napité!

Zatočíme,
zakroučíme,
když klíšťáka objevíme,
víme, co a jak a proč.
Děláme mu kolotoč!

Dokolečka
černá tečka
otáčí se – je to léčka.
Za chvíli
už je venku.

Říkáme
když se něco
vytilo

Rozlilo se doširoka, do daleka.
Z kapky louže, z louže rybník – potok – řeka!
Rozlilo se: příliv – moře... vedle pláž.
Zůstaň na ní, ať do toho nestoupáš.

(hledáme hadr)

Kdepak máme žízniváka? Tady je!
Každý suchý hadr se rád napije:
z moře louže, z louže kapka... ten si dal.
A potopa? Ani stopa. Jdeme dál.

Na kartáček trochu pasty,
chvilku čistím, potom zas ty.

Vyceň zuby jako pila –
ty ses dávno neumyla!
Protože tak ráda jíš,
začnu tady...
a jdu níž.

Teď otevři velkou tlamu.
Jestli se tam nedostanu,
musí přijet kníže pán,
odborník na dračí chřtán.

Šimrám, šimrám štětinami,
zuby nikdy nejsou samy.
Jakmile se jeden blýská –
podívejme na zubiska! –
tak se chtějí blýskat všechny.
Hotovo!

Voňavý, pěkný.

Říkáme
při čištění
zubů

An illustration of a man and a woman with a child in a dark room. The man on the right has red hair and a red mustache, wearing a purple shirt. The woman on the left has red hair and a yellow face, wearing a brown top. A child with a red face and a tall, thin, pinkish-purple hair-like structure is in the center. The background is dark grey with vertical brushstrokes. The foreground is a light blue surface.

Když se uspává,
má být zábava!

Když se vstává,
má být sláva!

Když je v noci tma,
mají tam být dva!

Když se oblíká,
tak se naříká.

Když se otlouká,
tak se pofouká!

Když se běží,
tak mě střeží.

Když se stůně,
buďte u mě.

Když se uzdraví,
všem se uleví.

PRAVIDLA